

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Karla Šimky a JUDr. Ludmily Valentové v právní věci žalobce: **A. L.**, zastoupeného JUDr. Josefem Vančurou, advokátem, se sídlem Evropská 30, Cheb, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní příhrádka 21/OAM, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. OAM - 1088/VL - 20 - 04 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 12. 11. 2007, č. j. 59 Az 120/2006 - 24,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 10. 2006, č. j. OAM - 1088/VL - 20 - 04 - 2006, kterým byla podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o azylu“), zamítnuta jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodná. O nákladech řízení bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel následující skutečnosti: Krajský soud dle jeho názoru řízení silně formalizoval, přičemž údajně vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Stěžovatel však znovu zdůrazňuje, že v řízení uvedl, že mu bylo v Kosovu zabráněno žít. Byl mu zbourán dům, rozehnána jeho rodina i další místní obyvatelé. Nechtěl čekat na fyzickou likvidaci, na etnické čistky, o nichž dost slyšel. Je přesvědčen, že tytéž poznatky má i Ministerstvo vnitra, ale zdráhá se je použít. Dále stěžovatel v otázce důkazní odkazuje na § 52 zákona č. 500/2006 Sb., správního řádu, a § 77 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), s tím, že soud může dokazování provedené správním orgánem zopakovat nebo doplnit a měl by vyjít z takto zjištěného skutkového a právního stavu. V Kosovu občanská práva nejsou dodržována a na ochranu ze strany státních orgánů nelze vůbec spoléhat - stěžovatel se bojí o svůj život. Stěžovatel se proto dovolává znění ustanovení § 12 zákona o azylu, které na jeho případ dopadá. Stěžovatel spatřuje v uplatňovaných skutečnostech důvody podle § 106 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Ze spisu je zřejmé, že stěžovatel je albánské národnosti, o azyl žádal neúspěšně již dvakrát. V ČR byl ve výkonu trestu za držení omamných látek a kuplířství. Důvody k žádosti o mezinárodní ochranu byly tyto: stěžovatel opustil Kosovo v roce 1998 kvůli válce,

jeho rodina žije v Německu, dům byl zničen během války - nemá se tedy kam vrátit. V daném případě byla žádost stěžovatele zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu, neboť stěžovatel vůbec neuváděl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo § 14a zákona o azylu.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

- 1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*
- 2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.
- 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.
- 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.*

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

- a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.
- b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud nejprve konstatuje, že v prvé řadě není u části námitek zřejmé, jakou konkrétní nezákonnost stěžovatel vlastně uplatňuje. K většině jeho námitek je třeba uvést, že jsou zcela obecné a nekonkrétní a chybí zde nezbytná náležitost: osvětlení důvodů kasační stížnosti s vazbou na skutkový stav a konkrétní části spisového materiálu a specifikování nezákonnosti, které se měly orgány konkrétně dopustit. To platí zejména o kasačních tvrzeních o důkazní nedostatečnosti - není vůbec zřejmé, které konkrétní skutečnosti nebyly údajně dostatečně prokázány, a soud je měl v řízení doplňovat. V této souvislosti je nutno poukázat na dřívější rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 2 Azs 92/2005, který dostatečně osvětlil problematiku nekonkrétních žalobních tvrzení a uzavřel s tím, že taková neurčitá tvrzení nelze věcně projednat.

Dále stěžovatel hovoří v kasační stížnosti o obavách z etnických čistek. Tato kasační tvrzení nebyla stěžovatelem uplatněna v řízení o žalobě. V řízení o žalobě nebyly relevantní skutečnosti, ze kterých správní orgán při svém rozhodování vycházel, totiž vůbec zpochybněny, a to už vůbec ne natolik srozumitelně a jednoznačně, aby bylo zřejmé, v čem vlastně spatřuje stěžovatel nesprávnost v postupu, úvaze, či odůvodnění správního orgánu. Kasační tvrzení, která nebyla srozumitelně a zřetelně uplatněna v žalobě, jsou pak nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s. a nemohou být věcně projednána.

Za těchto okolností se kasační námitky redukuje na zpochybnění posouzení právní otázky soudem, které z kasační stížnosti jediné vyplývá. Stěžovatel zdůrazňuje, že mu bylo v Kosovu zabráněno žít: byl mu zbourán dům a rozeznána jeho rodina, nechtěl čekat na fyzickou likvidaci. K tomu lze uvést následující: obdobnou situací, jako je tomu v posuzovaném případě, se Nejvyšší správní soud vnitřně jednotně a nerozporně zabýval v řadě svých předchozích rozsudků. Neuvádí-li žadatel o azyl skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, jde o žádost zjevně nedůvodnou, kterou lze zamítnout podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu při dodržení lhůty uvedené v § 16 odst. 2 tohoto zákona (v aktuálním znění se jedná o § 16 odst. 3 zákona) - z rozsudku NSS č. j. 5 Azs 27/2003 - 48. (Poznámka: Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 - 69, jakkoli nelze shledat úplnou shodu mezi zněním dříve platného a nynějšího zákona o azylu, tak v těch částech, kde takovou shodu shledat lze, je možno i po účinnosti zákona č. 165/2006 Sb. aplikovat právní názory vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k onomu dříve účinnému znění zákona o azylu.) Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 22/2003 - 41, nebo obdobně č. j. 5 Azs 24/2003 - 42). Tvrzení uvedená stěžovatelem ve správním řízení neshledává o tom, že by stěžovatel opustil svou vlast z důvodů pronásledování za uplatňování politických práv a svobod, nebo z důvodu odůvodněného strachu z pronásledování. Rozhodnutí žalovaného je v klíčové právní otázce přesvědčivě odůvodněno a žádné z výchozích skutečností správního orgánu stěžovatel již v žalobě srozumitelně nezpochybnil. Při posuzování doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu správní orgán také uvedl, že je mu známo z předešlé úřední činnosti, že v Kosovu válečný konflikt neprobíhá. Pro úplnost se poznamenává, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud vychází ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji. O návrhu, aby byl kasační stížnosti přiznán odkladný účinek podle ustanovení § 107 s. ř. s., Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval. Není o něm třeba rozhodovat tam, kde je kasační stížnosti přiznán odkladný účinek přímo ze zákona (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. dubna 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu